

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce: **A. A. H.**
bytem N., P. 5
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

**o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného ve věci vydání průkazu
žadatele o určení statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti,
takto:**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

- 1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 14. 2. 2018 na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu domáhal vydání rozsudku, jímž by soud vyslovil, že:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

I. Nevydání průkazu žadatele o určení statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti žalobci, který podal žádost o určení tohoto statusu, je nezákonným zásahem.

II. Žalovaný neprodleně upustí od trvajících zásahu do práv žalobce, jež spočívá v nevydání průkazu žadatele o určení statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti.

2. Žalobce nezákonný zásah spatřuje v jednání žalovaného, jímž mu nebyl vydán průkaz o určení postavení osoby bez státní příslušnosti podle ustanovení § 57 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), což mu v souladu s judikaturou Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 10 A 155/2017 znemožňuje v běžném styku prokazovat svoji totožnost, komunikovat se státními orgány a uplatňovat v praxi některá práva (např. pomoc v hmotné nouzi), na něž má právo podle ustanovení § 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
3. Jak je z připojené žádosti žalobce k podané žalobě zřejmé, žalobce se žádostí ze dne 7. 2. 2018 domáhal vydání průkazu žadatele a osvědčení, že podal žádost o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti. V této žádosti, stejně jako následně v podané žalobě uvedl skutkové okolnosti, které svědčí o tom, že se narodil v Libanonu jako syn palestinských uprchlíků, avšak nenabyl státní příslušnosti státu Libanon. K provedení důkazů na podporu své žádosti uvedl, že předkládá jako průkaz o totožnosti průkaz vydaný žalovaným pod č. VC039649, přičemž následně v žalobě uvedl, že v řízení před správními orgány předložil kopie průkazů o své totožnosti vydané libanonskými státními orgány s tím, že může předložit i jejich originály.
4. Současně s podanou žalobou žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků a podal návrh na vydání předběžného opatření, jímž se domáhal, aby soud uložil žalovanému, aby neprodleně upustil od trvajících zásahu do práv žalobce, jež spočívá v nevydání průkazu žadatele o určení statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti. Návrh žalobce na vydání předběžného opatření byl pravomocně zamítnut usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2018, č. j. 9 A 56/2018-28. O žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků nebylo soudem rozhodováno, neboť jeho osvobození jakožto navrhovatele pro toto řízení plyne přímo ze zákona, konkrétně pak z ustanovení § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyjádřil nesouhlas s návrhem na vydání předběžného opatření s odkazem na Sdělení Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. 108/2004 Sb. m. s., o sjednání Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti. Uvedené Sdělení informuje o tom, že při přístupu k Úmluvě bylo učiněno prohlášení České republiky, že:
 1. *Průkaz totožnosti podle článku 27 Úmluvy bude vydáván pouze osobám bez státní příslušnosti, jimž byl povolen trvalý pobyt na území České republiky v souladu s jejími vnitrostátními právními předpisy.*
 2. *Článek 23 Úmluvy bude aplikován v rozsahu, v jakém to umožňují vnitrostátní právní předpisy České republiky.*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

3. *Článek 24 odstavec 1 (b) bude aplikován v rozsahu, v jakém to umožňují vnitrostátní právní předpisy České republiky.*
4. *Cestovní doklad podle článku 28 Úmluvy bude vydáván osobám bez státní příslušnosti, jimž byl povolen trvalý pobyt na území České republiky v souladu s jejími vnitrostátními právními předpisy. Těmto osobám bude vydáván "cizinecký pas", ve kterém bude uvedeno, že držitel je osobou bez státní příslušnosti ve smyslu Úmluvy z 28. září 1954.*

Uvedenou výhradu k čl. 27 (průkazy totožnosti) a čl. 28 (cestovní doklady) Úmluvy učinila Česká republika na základě čl. 38 (Výhrady) citované Úmluvy.

6. Dle žalovaného vydání průkazu totožnosti či cestovního dokladu dle zmíněných článků je vzhledem k výhradě vázáno na udělení trvalého pobytu na území České republiky v souladu s jejími vnitrostátními právními předpisy. Ze žaloby však vyplývá, že se žalobce nalézá v odlišné pobytové situaci, sám poukazuje na to, že je ohrožen nebezpečím plynoucím z jeho nezákonného pobytu a tím, že není schopen prokázat svou totožnost. Ustanovení § 57 zákona o azylu nelze aplikovat, neboť se týká průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, tedy průkazu osoby v jiném postavení než je žalobce. Obsah žalobních námitek však nedokládá nezákonný postup správního orgánu, v jehož důsledku by došlo k nezákonnému zásahu, ani žalobcovo tvrzení o vzniku vážné újmy, způsobené mu současným stavem.
7. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Replika žalobce

8. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že mezi účastníky řízení je sporné, zda postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a o přiznání statusu podle úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti má shodný právní obsah. Žalobce tvrdí, že postavení těchto dvou skupin cizinců má být v zásadě shodné, žalovaný tvrdí, že se jedná o zcela jiné právní postavení, ač v jiné právní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 155/2017 ve svém vyjádření ze dne 5. 10. 2017 žalovaný uvedl, že „V případě posouzení přiměřenosti délky trvání správního řízení totiž nelze pohlížet na postup žalovaného správního orgánu jako na nečinnost. Správní orgán odmítá, že by byl ve věci nečinný. Ze systematiky zákona o azylu je zřejmé, že působnost Ministerstva vnitra vymezená v ustanovení § 8 spadá pod hlavu III. tohoto zákona, označenou jako „Řízení ve věci mezinárodní ochrany a další řízení vedená podle tohoto zákona.“. Pokud v řízení vedeném na základě ustanovení § 8 písm. d) zákona o azylu tedy má být postupováno podle tohoto zákona, pak je dle názoru žalovaného třeba aplikovat i ustanovení § 9 tohoto zákona, který mj. výslovně vylučuje užití ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí dle správního řádu. Z uvedeného důvodu se tedy žalobcův závěr o primárním uplatnění § 71 správního řádu v této otázce nejeví jako správný. Za dané situace je proto třeba vycházet z podobnosti s řízením ve věci mezinárodní ochrany a postupovat přiměřeně dle ustanovení § 27 zákona o azylu.”.
9. Žalobce dále argumentuje, že nelze tvrdit, že pobývá na území nezákonně, neboť podal žádost podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, kdy vzhledem k analogii s řízením o udělení mezinárodní ochrany je třeba na žalobce pohlížet jako na cizince v režimu ustanovení § 3d odst. 1 zákona o azylu, tedy cizince oprávněného setrvat na území do doby ukončení řízení. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že osoba bez státní příslušnosti není ani schopna z území vycestovat, neboť buď nemá potřebný cestovní doklad, nebo není území státu, na nějž by se mohla vrátit. Právě nevydáním průkazu a

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

držení žalobce v právním vakuu zapříčiňuje, že žije na území v postavení osoby bez pobytového oprávnění, ač je podle jeho názoru na území oprávněn setrvat v souladu se zákonem o azylu. Žalobce se navíc ve své žalobě nedovolával přímo vydání průkazu osoby bez státní příslušnosti podle Úmluvy, nýbrž se domáhal pouze vydání průkazu žadatele o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti. Žalobce si ani nyní nemůže nárokovat vydání průkazu osoby bez státní příslušnosti, jestliže v řízení o přiznání statusu podle Úmluvy dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Pokud jde o cestovní doklad žalobce, tento sice v současnosti disponuje cestovním dokladem pro palestinské uprchlíky vydaným Libanonem, avšak ten pozbyl platnosti a byl konzulárním úřadem Libanonu zneplatněn ustřižením pravého horního rohu a vyznačením otisku razítka “neplatné.”. Dále žalobce disponuje identifikační kartou vydanou Libanonem, tato je však vystavena v arabském jazyce, je tudíž na území České republiky prakticky nepoužitelná. Podle názoru žalobce je to žalovaný, který by měl žalobci vydat požadovaný průkaz, jedině žalovaný je totiž schopen žalobce ztotožnit a pro ostatní správní orgány postavit jeho totožnost na jisto.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 8. 2. 2018 doručil žalovanému žádost o přiznání statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti. V žádosti popisuje svou citaci a tvrdí, že nedisponuje žádným občanstvím žádného státu, a proto žádá, aby byl jeho status postaven najisto. Součástí žádosti byla též žádost o vydání průkazu žadatele o podání uvedené žádosti.
11. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce dne 14. 2. 2018 doručil žalovanému též samostatnou žádost o vydání průkazu v řízení o přiznání statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti. V této žádosti odkazuje na osobní podání předchozí žádosti ze dne 8. 2. 2018 a žádá žalovaného, aby mu vydal *průkaz žadatele*, přičemž odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2017, č. j. 10 A 155/2017-40, kde soud v obdobném případě ukládá správnímu orgánu povinnost vydat průkaz po dobu řízení.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přistoupil k projednání žaloby podle ustanovení § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž rozhodoval bez jednání, a to za podmínek daných ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy žalobce i žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání výslovně souhlasili.
13. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, včetně přípustnosti jejího podání, nelze-li se ochrany nebo nápravy proti tvrzenému nezákonnému zásahu žalovaného domáhat jinými právními prostředky, přičemž shledal, že tyto procesní podmínky v případě žalobcem podané žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného jsou splněny.
14. Soud na základě podané žaloby posoudil tvrzení žalobce o nezákonném zásahu žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí v souladu s ustanovením § 87 odst. 1 věta před středníkem s. ř. s.
15. K posouzení důvodnosti žaloby soud považuje za rozhodující, v čem žalobce spatřuje nezákonný zásah, tj. nikoliv v tom, že by žalobci nebyl vydán průkaz totožnosti ve smyslu čl. 27 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti (dále také Úmluva),

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k čemuž se vztahuje vyjádření žalovaného s odkazem na Sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 108/2004 Sb.m.s., nýbrž v tom, že žalobci nebyl vydán *průkaz žadatele* o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti. To výslovně vyplývá z návrhu rozsudečného výroku (petitu žaloby), žalobce to uvádí i v podané replice k vyjádření žalovaného a nadto je to patrné i z argumentace, jíž se žalobce dovolává analogie dle ust. § 57 zákona o azylu. Toto ustanovení se týká *průkazu žadatele* o udělení mezinárodní ochrany.

16. Mezi účastníky řízení je před správním soudem tedy veden spor o to, zda žalovaný postupoval nezákonně a způsobil zásah do práv žalobce, když žalobci nevydal *průkaz žadatele* o určení statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti na základě předmětné žádosti. Podstata sporu pak tkví v tom, zda je dán právní základ povinnosti žalovaného postupovat dle ust. § 57 zákona o azylu i v případě žadatelů o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti za situace, kdy žádný vnitrostátní předpis ani Úmluva o právním postavení osob bez státní příslušnosti nenastavují pravidla potvrzování žádosti podaných podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti.
17. Podle § 3 odst. 1 zákona o azylu žádosti o udělení mezinárodní ochrany je projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrozcí vážnou újmu.
18. Smyslem a účelem žádosti o mezinárodní ochranu je v návaznosti na specifické předpisy práva EU (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod) poskytnutí hmotněprávní ochrany cizince zahrnující druhy statutů udělovaných v rámci řízení o mezinárodní ochraně, a specifika řízení ve věci mezinárodní ochrany včetně možných opravných prostředků. Mezinárodní ochrana včetně doplňkové ochrany dle § 15 cit. zákona je poskytována v souvislosti se vstupem a pobytem cizince na území České republiky, kdy pro účely této ochrany je zapotřebí ověřit poměry cizince a rizikovou situaci v zemi jeho původu.
19. Podle § 57 odst. 1 zákona o azylu ministerstvo vydá *žadateli o udělení mezinárodní ochrany* průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 3 dnů od poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
20. Podle § 57 odst. 3 zákona průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany je veřejnou listinou, kterou se prokazuje totožnost jeho držitele a oprávněnost jeho setrvání na území.
21. Oproti uvedenému smyslem a účelem žádosti o vydání průkazu určení statusu osoby bez státní příslušnosti je vydání průkazu totožnosti dle článku 27 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti, případně dle čl. 28 cestovního dokladu k vycestování z území, nemá-li cizinec cestovní doklad či jej nemůže získat od země, ve které oprávněně pobývá.
22. Podle ustanovení článku 27 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti *Smluvní státy vydají každé osobě bez státní příslušnosti na svém území, která nemá platný cestovní doklad, průkaz totožnosti*.
23. Podle ustanovení článku 28 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti *Smluvní státy vydají osobám bez státní příslušnosti oprávněně se zdržujícím na jejich území cestovní doklady k vycestování mimo své území, pokud naléhavé důvody národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nevyžadují, aby se postupovalo jinak; na tyto doklady se vztahují ustanovení Přílohy k této úmluvě. Smluvní státy mohou cestovní doklad vydat i jiné osobě bez státní příslušnosti na svém území; zejména s porozuměním posoudí vydání cestovního dokladu*

osobám bez státní příslušnosti na svém území, které nemohou cestovní doklad získat od země, ve které oprávněně pobývají.

24. Podle výhrady č. 1 učiněné Českou republikou k článkům Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti v Listině o přístupu České republiky k Úmluvě, toliko platí, že *Průkaz totožnosti podle článku 27 Úmluvy bude vydáván pouze osobám bez státní příslušnosti, jimž byl povolen trvalý pobyt na území České republiky v souladu s jejími vnitrostátními právními předpisy.*
25. Podle ustanovení § 8 písm. d) zákona o azylu *Ministerstvo vnitra rozhoduje o žádostech podaných podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti (sdělení č. 108/2004 Sb. m.s.).*
26. Byť o rozhodování o žádostech podaných podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti náleží dle § 8 písm. d) zákona o azylu rovněž do působnosti Ministerstva vnitra, nejde o řízení ve věci mezinárodní ochrany s aspekty mezinárodní ochrany. Předmětné řízení nesleduje hmotněprávní úpravu dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v rozsahu azylové ochrany, nýbrž úpravu postavení cizince odvíjející se od Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti. Ustanovení § 8 písm. d) cit. zákona tak upravuje rozhodovací pravomoc ministerstva vnitra dle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti, modifikované pro Českou republiku výhradami uvedenými v Listině o přístupu České republiky k Úmluvě (Sdělení č. 108/2004 Sb.m.s.), které nárokuje podmínku pobytového oprávnění cizince. Lze přisvědčit tomu, že žádost o vydání průkazu totožnosti osoby bez státní příslušnosti může mít zčásti společný znak se žádostí o udělení mezinárodní ochrany v tom, že směřuje k vydání určitého dokladu totožnosti žadatele. V řízení o mezinárodní ochraně nejprve k vydání průkazu žadatele o mezinárodní ochranu a poté k vydání rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, v řízení o určení postavení osoby bez státní příslušnosti k vydání průkazu totožnosti osoby bez státní příslušnosti. Řízení se tedy odlišují nejen v procesních krocích a úkonech, ale i materiálně v úpravě specifických poměrů cizince na území České republiky, kdy žádost o průkaz totožnosti postavení osoby bez státní příslušnosti nevede k vydání k průkazu, který by stanovil oprávnění cizince setrvat na území České republiky v určitém omezujícím prozatímním režimu ve smyslu § 57 odst. 3 zákona o azylu. V případě žádosti dle Úmluvy je pomoc státu, resp. správních orgánů dle čl. 25 Úmluvy orientována na vydání dokladů nebo osvědčení, které nahradí oficiální dokumenty, které cizincům vydávají nebo nechávají vydat orgány jejich států, a budou se pokládat za pravdivé, neprokáže-li se opak. Tyto doklady v určitých věcech základních životních podmínek zaručují stejné zacházení s osobami bez státní příslušnosti jako s občany ČR, zaručují právo zvolit si místo pobytu a svobodně se pohybovat na jeho území, s výhradou předpisů, kterých se stejných okolností použije na cizince *obecně*. (čl. 25 a 26 Úmluvy).
27. Z odlišnosti smyslu a úprav uvedených řízení lze dovozovat, že v zákoně (lze usuzovat na to, že jako nepotřebná) absentuje povinnost žalovaného vydat *průkaz žadatele* o určení statusu osoby bez státní příslušnosti, přičemž tato povinnost není upravena prioritně ani Úmluvou o právním postavení osob bez státní příslušnosti. Z uvedeného důvodu nelze dovozovat oprávnění žalovaného postupovat analogicky podle § 57 odst. 1 zákona o azylu, neboť takový postup nejenže nemá v zákoně oporu, ale neodpovídal by ani efektu řízení o vydání průkazu totožnosti osoby bez státní příslušnosti nebo cestovního dokladu dle Úmluvy, tj. možnosti pohybu této osoby (disponující také pobytovým oprávněním) jak na území České republiky, tak mimo její území. V této souvislosti, kdy jde o žádost o vydání

průkazu totožnosti související s určitou podmínkou pobytu, lze spíše usuzovat na to, že na místě je třeba aplikovat procesní postup při podávání žádosti dle správního řádu.

28. Podle § 9 zákona o azylu na řízení uvedená v § 8 písm. a), c) a d) se použije správní řád, s výjimkou ustanovení o doručování adresátům zdržujícím se v cizině, o úřední desce, o ustanovení opatrovníka osobám neznámého pobytu a osobám, které se zdržují v cizině, pokud se jim nedaří doručovat, a o ustanovení zástupce pro doručování, a dále ustanovení o umožnění nahlížení do spisu jiným osobám než účastníkům a jejich zástupcům, o ústním jednání, o vydání stejnopisu výroku rozhodnutí na požádání účastníka, o lhůtách pro vydání rozhodnutí, ustanovení o odvolacím řízení a řízení o rozkladu, ustanovení o přezkumném řízení, o obnově řízení a novém rozhodnutí).
29. Uvedené znamená, že v řízení podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti v souvislosti s ust. § 8 písm. d) a § 9 zákona o azylu žadatel – cizinec podá žádost o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti a žalovaný o této žádosti rozhodne tak, že vydá určitou veřejnou listinu (průkaz totožnosti dle čl. 27 Úmluvy) nebo cestovní doklad (dle čl. 28 Úmluvy), aniž by byl povinen jakkoliv jinou veřejnou listinou před svým rozhodnutím potvrzovat statut cizince jako žadatele dle Úmluvy. Ochrana žadatele pak spočívá v právním nároku žadatele na vyřízení žádosti ve formě vydání rozhodnutí (průkazu totožnosti osoby bez státní příslušnosti či cestovního dokladu), jako tomu právě bylo v případě rozhodování Městského soudu v Praze ve věci pod sp. zn. 10 A 155/2017-40, jehož se žalobce dovolává. V uvedeném případě nešlo o posouzení povinnosti žalovaného vydat cizinci *průkaz žadatele* o tom, že podal žádost o určení statusu osoby bez státní příslušnosti, nýbrž o posouzení povinnosti žalovaného rozhodnout o takové žádosti. V uvedeném rozsudku soud na základě žaloby cizince na ochranu proti nečinnosti seznal nečinnost žalovaného v tom, že o žádosti cizince o určení právního statusu dle Úmluvy nebylo rozhodnuto a uložil žalovanému povinnost o této žádosti rozhodnout. Tuto povinnost soud dovodil z působnosti Ministerstva vnitra dle § 8 písm. d) zákona o azylu určení statusu osoby a z možného analogického použití mechanismu řízení ve věci mezinárodní ochrany ve spojení s § 9 zákona o azylu, to však ve vztahu k lhůtě, v níž je třeba vydat rozhodnutí o žádosti. Soud v té věci vysvětlil, že přiměřené užití zákona o azylu na zjištění lhůty, v níž by mělo být o žádosti rozhodnuto, je nezbytné, neboť v opačném případě by byli žadatelé o status osoby bez státní příslušnosti vystaveni nejistotě. Z uvedeného rozsudku je dále zřejmé, že soud v uvedené věci nad rámec předmětu řízení rozšířil svou úvahu o přiměřeném použití zákona o azylu i na potřebu vydat žadateli *průkaz žadatele* podle § 57 odst. 1 zákona o azylu. Tuto svou úvahu však, dle názoru městského soudu v této věci, nečerpal ze srovnání postavení žadatele o azyl a žadatele o určení statusu osoby bez státní příslušnosti, což, jestliže neposuzoval otázku nezákonného zásahu, ani nebylo zapotřebí. Při zodpovězení otázky, zda správní orgán postupoval v souladu nebo v rozporu se zákonem, jestliže žadateli o určení statusu osoby bez státní příslušnosti nevydal *průkaz žadatele* o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti, je třeba vzít v úvahu i ústavní zásadu vyjádřenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle které státní moc lze uplatňovat jen v případech stanovených zákonem a způsobem, který zákon stanoví.
30. V souzené věci zákon ani Úmluva nestanoví povinnost žalovaného vydat průkaz žadatele o určení statusu osoby bez státní příslušnosti, nestanoví ani náležitosti takového průkazu a oprávnění, které by žadateli z takového průkazu vyplývaly, neboť právo stejného

zacházení jako s občany ČR a právo volného pohybu jako hmotná práva přiznaná vystavenými doklady na základě žádosti dle Úmluvy vyplývají přímo z těchto dokladů.

31. Soud proto shledal, že v souzené věci není důvodu dovozovat povinnost žalovaného postupovat analogicky podle § 57 odst. 1 zákona o azylu. Uvedené platí tím spíše pro žalobce, který je sice cizincem bez státní příslušnosti, avšak jím tvrzené okolnosti nesvědčí o tom, že nemá žádný platný průkaz své totožnosti. Jestliže totiž byl žalobci orgány veřejné moci státu Libanon vydán cestovní doklad a žalobce tvrdí, že jej může předložit v originále, a že také disponuje *konkrétním* cestovním průkazem vydaným Ministerstvem vnitra, pak soud nemá dostatečné podklady pro závěr, že žalobce nemá žádný osobní doklad prokazující jeho totožnost a oprávněnost pobytu na území České republiky, kdy průkaz žadatele, jehož se žalobce dovolává s odkazem na průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany nahrazuje veškeré jiné osobní doklady dotčené osoby, kterými by se tato osoba mohla prokazovat v každodenním životě.
32. U žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu musí žaloba kromě obecných náležitostí podání a označení zásahu, proti němuž se žalobce ochrany domáhá, i vyličení rozhodných skutečností, označení důkazů, jichž se žalobce dovolává a návrh výroku rozsudku. Druhy a množství důkazů pak budou plynout z tvrzených skutečností v žalobě, přičemž musí existovat vztah mezi žalobním nárokem (čeho se žalobce domáhá), v žalobě tvrzenou rozhodnou skutečností a důkazem, který má tuto skutečnost prokazovat, kdy veškeré listinné důkazy je žalobce povinen připojit k žalobě.
33. Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že ze strany žalovaného nedošlo k nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť v řízení o žádosti žalobce o určení statusu podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti nebyl pro žalobcem namítanou povinnost žalovaného vydat žalobci průkaz žadatele dán zákonný podklad. Z uvedených důvodů soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.